

РЕШЕНИЕ

№ 3277

гр. София, 16.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2186** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по постъпила касационна жалба от „Ф. Е. II“ Е., с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] и адрес на управление: [жк], [улица], етаж 2, маг. 17, представлявано от управителя П. Ц. Ц., чрез пълномощника си адвокат Н. Л. Н., срещу решение от 28.12.2021г., постановено по НАХД № 13261/2021г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав, с което се потвърждава наказателно постановление /НП/ № 23-003964 от 06.08.2021 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“- Столична община към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, с което на [фирма] с ЕИК:[ЕИК] за административно нарушение по чл.270, ал.3 КТ вр. чл.128, т.2 от КТ вр. чл.416, ал.5 КТ вр. чл.414, ал.1 КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500.00 лева.

В жалбата си, касаторът счита, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон и постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Счита, че в оспорваното решение при неправилно прилагане на материалния закон съдът е възприел, че посочената дата на нарушението е 11.05.2021г. Съгласно протокола от проверката от 16.07.2021 г. на дружеството е бил предоставен срок за изплащане на възнаграждението на В. Г. до 20.08.2021г. Този факт е посочен и възприет от съда в обстоятелствената част на обжалваното решение.

Сочи, че е необяснимо в този случай защо съдът е възприел за правилно посочването на дата за нарушение 11.05.2021г. Касаторът излага съображения, че ако дружеството е било изпълнило даденото предписание и заплатило възнаграждението на В. Г. до 20.07.2021г., то той не би извършил нарушение на трудовото законодателство и не би бил санкциониран. От което следва, че посочената в акта за установяване на административно нарушение дата на извършване на нарушението не би могла да бъде 11.05.2021 г., след като „Ф. Е. П" Е. е имал предписание да изпълни задължение в срок до 20.07.2021г. Счита, че съгласно константната съдебна практика неправилно посочване на датата на извършване на нарушението е самостоятелно основание за отмяна на издадено наказателно постановление, следователно оспорваното решение е постановено при нарушение на материалния закон и като такова следва да бъде отменено.

На следващо място дружеството твърди, че с молба от 20.10.2021г. съдът е уведомен, че административният орган, издал оспорваното наказателно постановление, е отменил по собствен почин протокола от извършена на 16.07.2021г. проверка, на база на който са издадени актът за установяване на административно нарушение и оспорваното наказателно постановление. В оспорваното решение съдът изобщо не е взел под внимание представените по делото доказателства, не ги е коментирал и не е отчел факта, че потвърждава наказателно постановление, издадено на база отменен от самия административен орган административен акт. Описаното по-горе по съществото си е такова грубо нарушение на съдопроизводствените правила, че представлява самостоятелно основание за отмяна на оспорваното решение.

На следващо място, се излагат доводи, че въз основа на една единствена проверка са издадени два броя АУАН, въз основа на които са издадени оспорваното НП, както и още едно, с абсолютно идентични твърдения за извършено административно нарушение. Отново факт, който е оставен без коментар и обсъждане при постановяване на оспорваното решение. Моли съда да постанови решение, с което да се отмени решението на СРС и да отмени процесното Наказателно постановление. Претендират се разности.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“ /ДИТ/ моли да бъде постановено решение, с което да се отхвърли подадената касационна жалба и да бъде потвърдено решението на СРС. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София – град, X. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че на 13.07.2021г. свидетелят Д. Й. – главен инспектор в ДИТ – С. е извършила проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект офис [улица], магазин 17, стопанисван от „Ф. Е. П" Е., която проверка приключила на 16.07.2021г. по представени в ДИТ-С. документи. По време на проверката свидетелката установила, че дружеството не е заплатило трудово възнаграждение на свидетеля В. А. Г. на длъжност „технически ръководител строителство”, за месец април 2021г., като възнаграждението е следвало да бъде заплатено до 20.08.2021г. Свидетелят Й. съставила АУАН за нарушение на чл.128, т.2 от КТ, като в него отразила, че нарушението е извършено на 11.05.2021г. Въз основа на съставения акт при идентично описание на извършеното нарушение и обстоятелствата, при които е осъществено и посочване на правната му квалификация е издадено обжалваното НП, с което на „Ф. Е. П" Е. е наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева на основание чл. 416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от КТ.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че АУАН и НП отговарят от външна страна по форма и съдържание на изискванията по чл.42 и чл. 57 от ЗАНН. Счел е, че предписанието към „Ф. Е. П" Е. да изплати в срок до 20.08.2021г. възнаграждението за месец април 2021г. на свидетеля Г. е влязло в сила и е породило действие за заплащането му. Формиран е извод, че задължителното предписание по чл.404, ал.1, т.1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на самостоятелно обжалване по реда на АПК и след влизане в сила на предписанието съдът следи единствено за изпълнението на същото. СРС е изложил още, че към момента на извършване на последваща проверка, по изложените по-горе съображения правилно е прието, че не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, осъществен е състава на вмененото административно нарушение. Размерът на наложеното е в рамките на законоустановения минимум, поради което съдът го е намерил за правилно определен. Въззивният съд е счел, че в случая липсва основание за приложение на института „маловажен случай“, доколкото нарушението не е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс.

Преценявайки така установената фактическа обстановка, съдът намира, че следва да се възприемат изводите на СРС относно наличието на нарушение.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за неправилност на оспореното решение. Санкцията на дружеството е наложена поради това че, при извършена проверка на място и по документи е констатирано, че „Ф. Е. П" Е., в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, не е изплатил на В. Г. за м. 04.2021г. уговореното трудово възнаграждение. Посочено е, че нарушението е извършено на 11.05.2021г. и е установено към момента на извършване на проверката по документи в Дирекция Инспекция по труда [населено място] - 16.07.2021. Извършеното е квалифицирано като нарушение на чл.128, т.2 от КТ.

Безспорно е, че дружеството - жалбоподател се явява работодател по смисъла на параграф 1, т.2 от ДР на ЗББУТ, както и че в това си качество то е нарушило разпоредбите на чл.128, т.2 от КТ.

Съгласно чл.128, т.2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа.

Съгласно чл.415, ал.1 от КТ който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства безспорно се установява, че до дата 16.07.2020 г. от страна на дружеството не са представени доказателства за изпълнение на предписанието. Дадените от контролните органи предписания по КТ са задължителни за техните адресати, какъвто в случая е посоченото в НП и АУАН дружество. Няма доказателства така даденото предписание да е изпълнено до 20.08.2020г.

Ето защо следва да се възприемат изводите на СРС, че от него са произтекли вредни последици, поради което не е приложен привилегираният състав на чл.415в, ал.1 от КТ, предвиждащ за извършеното нарушение административно наказание имуществена санкция от 100 до 300 лева, съответно не е преквалифицирано по този текст деянието от СРС.

Съгласно тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по т.д. № 7/2010 г. специалният състав по чл. 415в от КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл.28 ЗАНН. В случай на "маловажни" нарушения, установени по чл. 415в от КТ не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание - имуществена санкция, но в многократно по-нисък размер.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила. Първоинстанционното решение е постановено в съответствие с цитираните по-горе норми.

С оглед изхода на спора и изрично стореното по делото искане от процесуалния представител на ответника, на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгласно който възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., съдът следва да присъди юрисконсултско възнаграждение на касатора за процесуално представителство пред касационната инстанция в размер от 100 лв., предвид предмета на спора и решаването му в едно съдебно заседание.

Воден от горното, Административен съд – София град, касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.12.2021г., постановено по НАХД № 13261 / 2021г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав

ОСЪЖДА „Ф. Е. II“ Е., с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] и адрес на управление: [жк], [улица], етаж 2, маг. 17, представлявано от Управителя П. Ц. Ц., да заплати на Дирекция "Инспекция по труда - С." сумата от 100 лева разноски.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

